

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 244.

65de Møde.

Mandagen den 29de April.

(Fortsat.)

Krieger (fortsat): Det er ganske vist, at, naar man i dette Tilfælde forholder de 30,000 Rbd. til 36,000 Rbd. eller man ellers foreslaaer en Forhøielse eller Nedsættelse, saa optager man i Voteringsposten ikke udtrykkeligt Noget om Grunden, hvorfor man forholder disse eller nedsætter hine Summer; det foretager man paa Tro og Love. Det er i Genhold til de Forhandlinger, som have fundet Sted, at Summerne forhøies eller nedsættes, forsaavidt der ikke finder en aldeles udtrykkelig Betegnelse af Brugen Sted. Overalt, hvor der gives Ministrene et noget større Spillerum, der ligger det i Sagens Natur, at man ikke optager i Detail Regler for Brugen af de enkelte Dele af Summerne, men det overlades som sagt paa Tro og Love til Ministrene. Den ærede Rigsdagsmand ved jo bedre end jeg, at man andetskeds f. Ex. i Frankrig ingenlunde i en saadan Detail voterer de Summer, som man har forudsat i nærværende Budget, men kun voterer en stor Sum i ethvert Capitel med en almindelig Overskrift. Desuagtet kan der godt være Tale om Forhøielse og Nedsættelse; en Sum's Forhøielse eller Nedsættelse voteres paa Tro og Love efter de Forhandlinger, som finde Sted derom, og det vil jo ogsaa ske her.

Ordføreren: Jeg anseer det, for nødvendigt her strax at imødegaae en Bemærkning, som blev gjort af den ærede Taler, som sidst satte sig, ved den af Udvalget Pag. 17 fremtatte Bemærkning. Det forholder sig ganske rigtigt, at dette Udvalgets Forslag ikke har været bestemt til at skulle optages i Finantsloven, fordi en saadan Bestemmelse i det Hele er anseet for ikke at være paa sin rette Plads der. Det, som Udvalget har villet gjøre, er

kun at udtale sin Anskuelse om dette Punkt, for at give Leilighed til Debatter herom i Thinget, og dernæst for at Regjeringen paa denne Maade kunde blive advaret ved den fremtidige Behandling af saadanne Sager, det vil sige, at Rigsdagen ved fremtidige Finantslove vil kunne sige: vi have advaret Folk itide om, at vi ikke søle os bundne ved de Gagebestemmelser, som maatte være trufne i Mellemtiden, indtil et nyt Gagerglement bliver udarbejdet. Men den ærede Rigsdagsmand har opfattet denne Deel af Sætningen paa en ganske anden Maade, end Udvalget har meent, idet han nemlig har troet, at der under Ansættelse af en gageret Embedsmand skulde forstaaes Ansættelse i en ny oprettet Embedspost. Det har aldeles ikke været Udvalgets Mening; man har netop meent en ny Ansættelse af en gageret Embedsmand i et ældre Embede, det vil sige, naar et Embede bliver ledigt, og der allsaa ansættes en ny Embedsmand i dette Embede, maa man altid tænke sig, at Gagebevillingen var foreløbig, indtil Rigsdagen har vedtaget, at den virkelig skal være saaledes, som den tidligere havde været opført. Som Følge heraf vil det sees, at det slet ikke kan finde sin Anvendelse paa det her foreliggende Punkt; thi her er netop Tale om et nyt Embede eller idetmindste om et, som er ledigt. Nu fremstiller Spørgsmaalet sig saaledes for os: vil Folkethinget bevilge en Gage af 6000 Rbd. til den Embedsmand, som ansættes i dette Embede? Dersom Folkethinget nu svarer ja, saa vilde det dog være høist besynderligt, om Regjeringen kom til os til Efteraaret og sagde: ja, men ville I nu virkelig ogsaa bevilge denne Gage af 6000 Rbd.? Altsaa jeg indseer ikke, at denne S eller denne Henstilling paa nogen Maade vil kunne have Indflydelse paa det foreliggende Tilfælde. Enten maa Folkethinget sige: I Anerkjendelse af, at en saadan Embedsmand er passende ansat paa dette Sted,